

Mníchovská zrada voči Arménsku - aj zo strany súčasnej vlády

- CZ24 News | 9. ríjna 2023

ARMÉNSKO: O čom bola Mníchovská zrada, prečo k nej došlo a aké následky mala, našim čitateľom určite netreba vysvetľovať. Ale sú aj takí, ktorí majú krátku pamäť, a preto mnohým slniečkarom, transatlantistom, rusofóbov a rôznym liberálo-gendero-progresívcom by sa patrilo trochu oprášiť v pamäti udalosti spred 85 rokov. A pre nich to aj pripomenieme...

Dňa 30. septembra 1938 sa predstavitelia Nemecka, Talianska, Veľkej Británie a Francúzska stretli v Mníchove, kde krátko po polnoci podpísali dohodu o odstúpení sudetských území, Petržalky a Devína Nemecku. V dodatočnom vyhlásení sa zaviazali vyriešiť do troch mesiacov problém poľskej a maďarskej menšiny v ČSR. Takmer všetky svetové mocnosti, okrem Sovietskeho zväzu, zradili vtedajšie Československo.

Na druhej strane, mnohí Európania ani netušia, čo sa deje v Arménsku a Azerbajdžane, v čom bola príčina a v čom je podstata konfliktu v Náhornom Karabachu, čo znamenajú výsledky jednodňovej vojny a podpísaných dohôd a kto je vinníkom dlhoročnej krízy a hanby pre Arménsko. Pokúsime sa v článku stručne, ale jasne vysvetliť, čo sa stalo a prečo a ako došlo k tejto „mníchovskej zrade“ voči Arménsku, ktorú zapríčinila nielen pokrytecká a lživá pozícia zahraničných mocností, ale aj skutočná zrada zo strany súčasnej arménskej vlády.

Suché fakty: arménsky premiér Nikol Pašinjan podpísal vyhlásenie o uznaní hraníc Azerbajdžanu na stretnutí s lídrami Európskej únie, Nemecka a Francúzska. Text dokumentu zverejnila Rada EÚ vo štvrtok 5. októbra. Pašinjan teda uznal azerbajdžanské hranice 86,6-tisíc kilometrov štvorcových vrátane Náhorného Karabachu. Celistvosť Arménska je 29,8-tisíc kilometrov štvorcových. Na „mníchovskom“ stretnutí, ktoré sa konalo v Španielsku, sa zúčastnili predseda Európskej rady Charles Michel, francúzsky prezident Emmanuel Macron a nemecký kancelár Olaf Scholz.

Rozhovory sa uskutočnili na okraji samitu Európskeho politického spoločenstva v španielskej Granade. „Strany sú naďalej odhodlané vynaložiť všetko úsilie zamerané na normalizáciu vzťahov medzi Arménskom a Azerbajdžanom na základe vzájomného uznávania suverenity, nedotknuteľnosti hraníc a územnej celistvosti Arménska (29 800 kilometrov štvorcových) a Azerbajdžanu (86 600 kilometrov štvorcových),“ uvádza sa v dokumente. Za „normalizáciu“ je považované odovzdanie Náhorného Karabachu Azerbajdžanu, kde drvivú väčšinu obyvateľstva tvorili Arméni.

Pozoruhodný fakt je, že na „mníchovsko-granadské“ stretnutie v Španielsku odmietol vycestovať a na rokovaníach sa zúčastniť azerbajdžanský prezident Ilham Alijev. Neprekážalo mu ani to, že sa malo konať stretnutie za účasti arménskeho predsedu vlády Nikola Pašinjana a vedúcich predstaviteľov Európskej únie, ale vedúci predstaviteľ Azerbajdžanu na ňom bude chýbať. Azerbajdžanské noviny Haqqin 4. októbra uviedli príčinu: podľa Alijeva sa odmietol zúčastniť na týchto rokovaníach pre „deštruktívnu pozíciu Paríža...“

Medzitým pokračoval masový útek Arménov z Náhorného Karabachu. Kým predtým tam bývalo vyše 120-tisíc ľudí arménskej národnosti, začiatkom októbra, v priebehu iba niekoľkých dní, pricestovalo do Arménska 100 520 núteno vysídlených osôb z regiónu. Ľudia utekali, pretože sa nielen obávali, ale presne vedeli, že budú nasledovať represie a mimoriadne zlé následky. Vedeli, že normálny život v Náhornom Karabachu sa pre nich skončil. Odídu asi všetci Arméni.

V EÚ rýchlo našli „vinníka“ súčasnej situácie a ukázali prstom na Rusko. Viacerí európski politici a „kompetentní“ na čele s predsedom Európskej rady Charlesom Michelom vyhlásili, že Rusko údajne zradilo Arménov... Lenže, ako to veľmi často býva v prípade politikov z EÚ, pes bol zakopaný úplne inde a vinníka zbytočne hľadali vonku, pretože práve EÚ a USA majú väčší podiel v arménsko-azerbajdžanskej kríze a „mníchovsko-granadskom urovnaní,“ ako Rusko.

Samotná arménska vláda vyhlásila a Pašinjan to opakoval viackrát, že spolupráca s Ruskom Jerevanu nevyhovuje, a preto sa spolieha na transatlantický Západ, chce užšiu spoluprácu, dokonca usporiadali spoločné vojenské cvičenia s „natovskými priateľmi“. Všetmi možnými spôsobmi Pašinjan dával najavo, že sa už nechce kamarátiť s Moskvou, ale s EÚ a USA. Čiže v konflikte s Azerbajdžanom by sa logicky mal viac spoliehať na pomoc Západu ako Ruska – a presne to Pašinjan aj prízvukoval. Arménska vláda nič od Ruska nechcela, našla si iných „kamarátov“. A po tom všetkom v USA a EÚ niekto môže obviňovať Moskvu, že nepomohla Arménsku? Namiesto obvinení Ruska mali „transatlantickí priatelia“ pomáhať Arménsku.

Reakcia Moskvy na seba nenechala dlho čakať a 5. októbra ruský prezident Vladimir Putin reagoval na slová Charlesa Michela známym ruským príslovím: „Koho krava by bučala, ale tvoja by mala čušať...“ Zdôraznil to počas plenárneho zasadnutia v medzinárodnom diskusnom klube Valdaj. Prízvukoval to podstatné, čo si v EÚ a USA akosi „nevšímajú“: ruské mierové sily v Náhornom Karabachu po roku 2020 mali právo iba dodržiavať režim prímeria, nemali právo použiť zbrane a vôbec – ešte pred rokom arménska vláda oficiálne priznala, že Náhorný Karabach je územie Azerbajdžanu. Tak čo by s tým malo robiť Rusko?

Vladimir Putin pripomenul túto skutočnosť: ešte v roku 2022 sa uskutočnilo stretnutie arménskeho predsedu vlády Nikola Pašinjana a azerbajdžanského prezidenta Ilhama Alijeva, na ktorom Arménsko uznalo Náhorný Karabach za súčasť Azerbajdžanu. Konalo sa v Prahe 7. októbra 2022 pod záštitou toho istého Charlesa Michela, francúzskeho prezidenta Emmanuela Macrona a nemeckého kancelára Olafa Scholza. A presne, tak „mníchovská zrada“, ako aj stretnutie v Prahe sa konalo v neskorých večerných hodinách a skončilo sa po polnoci, kedy bola podpísaná dohoda – úplne presne ako v Mníchove. Veď aj výsledok bol rovnaký. A znova zradu spáchali západné mocnosti, nie ZSSR a ani Rusko...

Čiže stretnutie v Granade bolo už iba druhým dejstvom „mníchovskej zrady voči Arménsku.“ A podľa pokryteckých transatlantických politikov a analytikov, Rusko teda malo bojovať, aby Náhorný Karabach zostal arménskym územím, keď ho už Azerbajdžanu „darovali“ bossovia Európskej únie a súčasné vedenie Arménska na čele s Pašinjanom? Tak kto zradil Arménsko – Rusko alebo bol to predsa niekto iný, dokonca v samotnom Jerevane?

Ruské mierové sily do konca plnia svoju úlohu, chránia arménske obyvateľstvo, pomáhajú ľuďom bezpečne odísť z regiónu. Piatí z nich dokonca boli zabíjajú po útoku azerbajdžanských nacionalistov, za čo sa ospravedlnil aj samotný azerbajdžanský prezident. Rusko presne dodržalo pravidla hry, splnilo svoje sľuby. Ponechať Náhorný Karabach v zostave Arménska nemohlo, keďže „západná civilizácia“ a vláda v Jerevane ho odovzdala do rúk Azerbajdžanu. A tak bola spáchaná „mníchovská zrada“ voči Arménsku a história sa zopakovala...

AUTOR: Eugen Paľcev

[ZDROJ](#)